

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 26

Виходить раз
на тиждень
— у п'ятницю

П'ятниця, 25 вересня 1981 року.

Ціна 1 коп.

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ: ЗВІТИ І ВИБОРИ

ЗОСЕРЕДИТИ УВАГУ НА НЕВИРІШЕНИХ ПРОБЛЕМАХ

Звітно-виборна кампанія в партійних групах і партійних організаціях — це огляд нашої роботи за відомий період, аналіз добрих справ і невикористаних резервів, мобілізація багатотисячного колективу інституту на виконання історичних накреслень XXVI з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

Підготовка до цієї важливої події в житті комуністів і співробітників вузу розпочалась ще в червні. В той час на факультетах і кафедрах відбувалася гаряча пора: тривала літня сесія, випускники захищали дипломи, а ті, хто перейшов на старший курс, готувалися до семестру третього — трудового. Студентські будівельні загони під керівництвом комуністів на різних широтах нашої неосянжної Батьківщини писали ще одну яскраву сторінку в історію Вінницького політехнічного. Це теж була підготовка до сьогоднішніх звітів.

Комуністи 66 партійних груп, які функціонують на кафедрах, у відділах і службах, відвідували в кінці серпня — на початку вересня, а в цехових партійних організаціях факультетів, СКТБ «Модуль» та АУП звітно-виборні збори завершилися 15 вересня.

В кожній партійній групі, партійній організації є свої завдання, але всі вони

спрямовані були в єдине русло: постійно поліпшувати навчальний і політико-виховний процес, готувати для країни грамотні, високоорганізовані інженерні кадри. І тому не дивно, якщо в окремих парторганізаціях звіти і вибори нагадували «виробничі наради», на яких прозвучали, скажімо, такі критичні зауваження на адресу парткому, партійних бюро, адміністрації кафедр, факультетів та ректорату: про нестачу навчальної площі і спеціальних залів для курсового і дипломного проектування, про неуконструктивність штатів, про погане матеріальне забезпечення учбового процесу, про низькі темпи будівництва. Ці та багато інших критичних зауважень, звичайно, будуть вирішуватися протягом певного часу.

Критика і самокритика, як відомо, рушійна сила нашого суспільства. Як же сприймали окремі комуністи цей бік партійної роботи? Треба сказати, що абсолютна більшість керівного складу і середньої ланки розуміє в однаковій мірі і свої права, і свої обов'язки і ставиться до них по-партійному. Разом з тим трапляються і такі, хто ділить спільну роботу на «свою» і «чужу». В таких колективах з часом може народитися не зовсім

сприятливий мікроклімат. І тоді, все, що досягалося роками, вишувалося недоспаними ночами, може, зруйнуватися. Застерегаючи од подібних наслідків комуністів, слід нагадати: будь-яка посада партійця, виконувати її належить також по-партійному. До кінця усвідомивши цю істину, ми сприятимемо покращенню роботи в кожній партійній групі, в кожній партійній організації. І тоді не доведеться констатувати такі негативні явища, як чистий процент присутніх на зборах партгруп, або перенесення строків проведення зборів, як це трапилось на факультеті автоматики та обчислювальної техніки (секретар партбюро В. М. Погосян, декан В. М. Лисогор).

Якість нашої роботи. Так, тут багато залежить від кожного професора, доцента, викладача, співробітника — всіх, хто причетний до виховання майбутніх висококваліфікованих спеціалістів для народного господарства країни. Володимир Ілліч Ленін завжди підкреслював, що, навчаючи маси, ми повинні постійно вчитися самі. Манера поведінки дорослого на кафедрі, в їдальні, в трамваї відзеркалюється в душі юнака чи дівчини щоденно, кожнократно. У комуніста дзеркало повинно бути чистим — щоденно, кожнократно — все життя.

Підбито підсумки звітів і виборів. Партійні групи і партійні організації очолили досвідчені комуністи, які знають практику організаційної роботи. Особистий приклад, творча ініціатива, прагнення вивести колектив у передовий — ось що треба взяти на озброєння всім комуністам партійної організації інституту.

Створена нова цехова парторганізація на базі адміністративно-управлінського персоналу. Мета об'єднання: посилення партійного впливу на всі сфери адміністративно-господарського персоналу і контролю діяльності колективу АУП.

Отже, як бачимо, під час звітно-виборної кампанії зроблено певні укрупнення для більш оперативної діяльності, чіткого виконання комуністами своїх партійних доручень та інше.

Однак, це не означає, що всі проблеми вирішені. Нам усім є над чим серйозно й насторожено працювати. Новому складу партійних бюро доручено усунути відмічені недоліки, взяти на озброєння накопичений досвід, мобілізувати свої колективи на безумовне виконання завдань одинадцятої п'ятирічки.

І. МЕЛЬНИК,
секретар парткому інституту.

День машинобудівника — свято людей, які створюють сучасну високопродуктивну техніку для всіх галузей народного господарства. Машинобудуванню — серцевині важкої індустрії — належить провідна роль в підвищенні рівня суспільного виробництва і зростання продуктивності праці. Нині ця галузь має в своєму розпорядженні тисячі потужних заводів і виробничих об'єднань, сотні науково-дослідних і технологічних інститутів і конструкторських бюро, які розробляють і виробляють високоефективні машини і агрегати, автоматичні і напівавтоматичні обладнання, сучасні засоби механізації.

Комуністична партія і Радянський уряд постійно приділяють увагу прискореному розвитку вітчизняного машинобудування. За роки десятиї п'ятирічки в країні збільшився випуск обладнання для атомних електростанцій, бульдозерів, приладів, засобів автоматизації. Великі завдання покладені на ма-

шинобудівників в одинадцятій п'ятирічці. Затверджені XXVI з'їздом КПРС Основні напрями економічного і соціального розвитку країни передбачають в усіх галузях народного господарства послідовно проводити лінію на більш швидке технічне озброєння виробництва, створення і випуск машин і обладнання, що дозволяють поліпшити умови праці і підвищити його продуктивність, економити матеріальні ресурси.

Протягом п'ятиріччя зросте випуск машин і агрегатів великої одиначної потужності і продуктивності, високо-економічного обладнання, закінчених систем машин для комплексної механізації і автоматизації. Своє свято трудівники машинобудування зустрічають новими досягненнями у Всесоюзному соціалістичному змаганні за успішне виконання і перевиконання завдань одинадцятої п'ятиріччя випускають продукцію високої якості, яка надійно працює в різних умовах.

ЦИФРИ І ФАКТИ

День машинобудівника заснований Указом Президії Верховної Ради СРСР від 15 серпня 1966 р. і відзначається щорічно останнього тижня вересня.

За роки десятиї п'ятирічки обсяг виробництва приладів обладнання, засобів автоматизації, обчислювальної техніки збільшився в 1,7 раза, продуктивність праці — на 52 проценти.

Великих успіхів добилося країна в енергомашинобудуванні. В 1924 р. трудівники Ленінградського Металічного заводу випустили першу вітчизняну парову турбіну потужністю 2 тис. кВт. В кінці 1980 р. на Костромському ДРЕС став до ладу найбільший в світі енергетичний блок з одновальним турбоагрегатом потужністю 1200 тис. кВт.

В останнє десятиріччя в нашій країні інтен-

сивно розвивається машинобудування для тваринництва і кормовиробництва. Лише за роки десятиї п'ятирічки було створено і модернізовано біля 200 типів машин і обладнання. Село отримало 108 технологічних комплектів машин і обладнання для повної механізації тваринництва і кормовиробництва. Це дозволило збільшити рівень механізації ферм великої рогатої худоби в 1,6 раза, а в свинарстві і птицеводстві — в 1,4 раза, вивільнити 600 тис. чоловік, що займалися важкою фізичною працею.

Ленінградські верстатобудівники успішно виконали завдання, поставлене XXV з'їздом партії по створенню вітчизняної техніки для виготовлення спеціальних приладних і прецизійних підшипників.

ВЧАТЬСЯ ВИРОБНИЧНИКИ

В сім'ю загальнотехнічного факультету прибуло нове поповнення. Це робітники, інженерно-технічні працівники, працюють на заводах, фабриках, в будівельних організаціях. Словом — люди від верстатів. Для них, першкурсників, уже відбулася настановча сесія. Нещодавно наш спеціальний кореспондент зустрівся з деканом Адольфом Максимовичем Тхорівським і попросив його поділитися враженнями від нового поповнення, розповісти про справи факультетські, про його традиції і проблеми.

— Шановний Адольфе Максимовичу, чим відрізняються нинішні першкурсники, скажімо, від першкурсників шістдесятних—сімдесятих років?

— В ті роки до нас ішли люди зрілі за віком, з величезною перервою в навчанні. Обставини відомі: війна, складні повоєнні роки, відбудова, а це був тривалий час. Лише потім в зрілому віці жінки й чоловіки сідали за парти, здобували

середню освіту... І коли вони ставали студентами, їм надзвичайно важко було досягнути розумом своїм ази вищої науки. Щоб подолати цей «бар'єр», потрібно було працювати з потрійною енергією над підручником, не пропускати жодної консультації, не говорячи вже про лекції під час сесій. Разом з тим, майже кожний з студентів мав свою сім'ю, виховував дітей. І треба сказати, що тільки одиниці з відомих уже обставин переривали навчання в інституті.

Що стосується нинішніх першкурсників, то це здебільшого робітничі молоді, які після закінчення десятирічки або технікуму працюють на тому чи іншому підприємстві.

— Кілька слів про спеціальності факультету.

— Готуємо спеціалістів з 24 спеціальностей. Зокрема, останнім часом серед них поширені і такі: технологія цукристих речовин, технологія молока і молочних продуктів, технологія

швейних виробів, економічні спеціальності.

— Як традиції на факультеті?

— Їх чимало. Та, мабуть, найхарактернішою з них є зв'язок з випускниками. Адже майбутні інженери навчаються у нас лише три роки, потім навчаються далі в різних кутках нашої республіки. Але про те, що взяли ґрунтовну теоретичну підготовку в Вінницькому політехнічному, не забувають, відносять до себе з гордістю. З перших днів заснування факультету на Донку пошани заносяться кращі випускники і кращі студенти. Влаштуємо зустрічі, листуємось. Це дає можливість водночас налагоджувати зв'язки з підприємствами міста, області, республіки. Вчорашні студенти стають справжніми пропагандистами Вінницького політехнічного, розповідають абітурієнтам про чудові лабораторії, спортивний комплекс тощо.

— Ви задоволені навчанням студентів, других — третіх курсів?

— В цілому так. Разом з тим, є в нас проблема, яка поки що вирішується до-

сить повільно. Справа в тому, що на нашому факультеті навчається 120 співробітників нашого інституту. І це добре. Але давайте проаналізуємо, як вони навчаються. На «добре» і «відмінно» — десять чоловік, якість навчання менше 10 процентів, нижча, ніж на інших підприємствах. Заборгованість під час літньої сесії мають 19 чоловік — вдвічі більше ніж відмінників. Назву кілька прізвищ з «когороти» двійчників: Цимбалюк, Бень, Захарцова, Липовський (всі з АГЧ), Парфилова (ОЦ), Добровська (кафедра ВТ), Вєтрова («Модуль»), Скнба (деканат ФАОТ) та ін.

— Як вирішується ця проблема?

— Висунули девіз: працівники Вінницького політехнічного інституту вчать лише на «добре» і «відмінно». Сподіваємось, що цей захід вплине позитивно на «боржників». І деканату не доведеться вживати більш суворих заходів.

— І все-таки, якщо говорити про успішність студентів на факультеті в цілому, Адольфе Максимовичу... — За останні п'ять років

Загальнотехнічний факультет, 2 курс, лекція з фізики, викладач А. М. Тхорівський.

Фото В. Садловського.

вона зросла на 14,6 проценти. Це означає, що число студентів, які навчаються на «добре» і «відмінно», помітно зростає. Прикладом цьому є староста групи третього курсу О. Д. Коломієць — головний інженер будівельного тресту, староста третього курсу М. А. Падура — електрослюсар Ладизинського заводу силікатної цегли та інші.

— Що сприяє цим успіхам?

— Перш за все — це повсякденна, копійка методична робота кафедр: зокрема, історії КПРС (доцент Забайрачий І. А. парисної геометрії (доцент Кузьмін

О. М., вищої математики (ст. викладач Маргасін А. М., Дячук А. Ф., Тичинаська Л. М. та інші). Хочу відмітити згадану роботу співробітників деканату та працівників бібліотеки. Зокрема, заслуговує слова подяки Лідія Степанівна Безпалова, під керівництвом якої було завчасно підготовлено 320 комплектів підручників та учбово-методичної літератури для кожного першкурсника. В своїй роботі ми спираємось на значний проशарок студентів-комуністів, які своїм прикладом у навчанні сириють підвищенню якості навчання.

ВИТОКИ

Десять років тому для дальшого розвитку Вінницького філіалу Київського політехнічного інституту при факультеті радіоелектроніки була створена кафедра електричних вимірювань і промелектроніки. З 1974 року — вона кафедра автоматики інформаційно-вимірювальної техніки. Створювалася практично без матеріальної бази на ентузіазмі її членів, допомоги керівництва філіалу, парткому, громадських організацій.

З першого дня організації кафедри поряд з утворенням навчально-лабораторної бази проводили велику навчально-дослідницьку роботу, зокрема, по держбюджетній та госпдоговірній тематиці з різними підприємствами республіки і країни.

Багато зробили для згуртування і розвитку кафедри доцент М. І. Бандак, завідувач лабораторією Л. Н. Зотов. З 1971 року розпочалася підготовка аспірантів з спеціальності «Контрольно-вимірювальна техніка».

Перша галузева науково-дослідницька лабораторія у Вінницькому філіалі була створена на базі кафедри

і посприяла будівництву і розвитку заводу Газового аналітичного приладобудування. Всесоюзного об'єднання «Аналітприлад» (Мінприлад СРСР).

За роки десятиї п'ятирічки на кафедрі освоєно госпдоговірних робіт на суму 1440 тис. крб. Одержано реальний економічний ефект 3995 тис. крб.

На кафедрі під керівництвом професора д.т.н. В. Т. Малікова працюють наукові групи, які очолюють досвідчені вчені і викладачі Я. І. Капицький, М. І. Бандак, М. І. Хаїмзон, В. М. Лисогор. Плідно працюють молоді кандидати наук — вихованці кафедри: П. А. Молчанов, В. А. Піджаренко, Ю. А. Скидан, А. С. Васюра. Помітний внесок і молодих наукових працівників, таких як М. Д. Нікітчук, Н. М. Данилюк, Є. В. Дубов, В. М. Дубовий, А. Ф. Хамчук, О. І. Худолій, Р. Н. Кветний, В. Н. Папинов, які готуються до захисту дисертацій.

За плідну роботу кафедра нагороджена десятма медалями ВДНГ УРСР і СРСР. За роки десятиї п'ятирічки співробітники кафедри захистили 8 кандидатських дисертацій. Отримано біль-

ше 50 позитивних рішень і авторських свідоцтв, опубліковано більше 150 наукових праць. Щорічно науковою діяльністю займається близько 200 студентів, майже всі дипломні проекти, що захищалися, реальні.

Діють науково-технічні семінари (керівник В. Т. Маліков) по попередньому розгляду кандидатських дисертацій «Методи і засоби контролю управління технологічними процесами». В минулому п'ятиріччі проведена всесоюзна і республіканська конференції. Нині розробляється дев'ять госпдоговірних тем, з яких три теми входять в плани Міністерств. Ведуться переговори про включення в розробку цифрових функціональних перетворювачів в рамках системи «Інтеркосмос». Для Вінницької області розробляється три госптеми. Триває співробітництво з об'єднаннями швейної та спиртової промисловості, з електротехнічним та іншими підприємствами.

Весь навчальний процес кафедри орієнтований на стопроцентну участь студентів в науковій роботі. Функціонує конструкторське бюро майбутніх інженерів. Вони щорічно беруть участь в республіканських і всесоюзних конкурсах. Як результат цієї роботи, отримано дві медалі, чотири дипломи першого ступеня,

більше двадцяти грамот. В десятиї п'ятиріччі отримано біля десяти авторських свідоцтв на винаходи за участю студентів, прилади, виготовлені спільно з ними, регулярно експонуються на різних виставках, зокрема, на ВДНГ СРСР і УРСР.

Кафедра має одну з кращих в інституті лабораторну базу, створену завідувачем лабораторіями Л. А. Зотовим та його помічниками. Кафедра виховала таких керівників як декан ФАОТ В. М. Лисогор, заст. декана А. С. Васюра, заступник секретаря парткому С. Г. Лютворт. Колектив кафедри неодноразово виходив переможцем у соціалістичному змаганні, за високі показники співробітники відзначені Почесними грамотами, їх імена заносяться на Дошку пошани інституту, області. А завідувач кафедри В. Т. Маліков удостоєний високої нагороди Батьківщини — ордену «Знак Пошани».

Десять років кафедри — строк невеликий, але помітний в житті цього працелюбного, творчого колективу. Попереду нові горизонти на шляху до зрілості. Щастя вам, дорогі друзі, на ниві держання і виховання висококваліфікованих інженерних кадрів для Країни Раді!

А. ХВИЛЯ,
наш спецкор.

СТОРІНКА ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ЮВІЛЕЮ КАФЕДРИ АВТОМАТИКИ ТА ІНФОРМАЦІЙНО-ВИМІРЮВАЛЬНОЇ ТЕХНІКИ, ЯКУ ПІДГОТУВАЛИ ЇЇ ПРАЦІВНИКИ.

СТАНОВЛЕННЯ

Мені і моїм колегам частенько доводиться зустрічатися з таким питанням: як ви вважаєте, можна оцінити можливість застосування отриманих знань в вузі?

Думаю, що для цього потрібно реалізувати якусь конкретну науково-технічну ідею. І коли вже мова зайшла напередодні ювілею рідної кафедри, спробую зупинитися на одному прикладі.

В період зростання і становлення кафедри автоматизації та інформаційно-вимірювальної техніки вимагали, по суті, негайного, оперативного її поповнення спеціалістами. Отже, паралельно, якщо можна так висловитися, формувалось і наше становлення. Нас, чотирьох студентів, М. М. Бикова, С. Г. Лютворта, В. Ю. Марущака і автора цих рядків залишили на кафедрі. Спочатку для дипломовання, а потім для науково-педагогічної діяльності.

Захоплення і придбані творчі навички в останній рік перебування на студентській лаві з моменту переходу на кафедру переросли в серйозну потребу стати на складну і ще невідому стежку науки. «Хмарні» невідомості поступово розвіювалися над нашою свідомістю, оскільки чудовим наставником був для нас колектив, очолюваний завідувачем ка-

федрою д.т.н., професором В. Т. Маліковим. Згогоом ми впевнено вчили, що шлях обрели правильний, і як результат цього, з С. Г. Лютвортом захистили кандидатські дисертації. В стадії завершення дисертаційної роботи також в М. М. Бикова і В. Ю. Марущака.

Тепер, готуючи інженерні кадри для народного господарства країни, ми між усім іншим визначаємо важливу роль практики студентів. Тому для вирішення цього завдання завтрашній інженер уже з студентської лави поряд з теоретичними знаннями мусить набувати також практичні навички. В цьому плані суттєва роль відводиться всім видам виробничої практики.

Ми пройшли чудову школу навчання. Оорали почесний і складний шлях вихователів нового покоління інженерних кадрів. Користуючись нагодою, бажаємо студентам виховувати в собі з перших днів навчання в інституті цілеспрямованість, творче держання, працелюбність, щоб довгі роки не розлучалися з ентузіазмом. Це допоможе привести до бажаних результатів, тобто отримати знання, перетворити в конкретну реалізацію задуманих ідей.

В. ПІДЖАРЕНКО,
доцент кафедри АІВТ.

НЕ ВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО

В ті роки, не маючи достатнього досвіду педагогічної роботи, став старшим викладачем, готував і читав новий лекційний курс, створював, займався обладнанням лабораторії і одночасно був захоплений науковою працею, залучав до цього багатьох студентів.

Така оперативність, напруженість, цілеспрямованість народилися ще під час служби на флоті. То була справжня загартованість, яка залишилася на роки. 1979 року захистив кандидатську дисертацію на тему: «Дослідження й розробка високочастотних волюмірів для матеріалів з великими електричними втратами». Нині читаю курс «Електронні пристрої автоматики».

Крім цього, й тепер беру найактивнішу участь в громадському житті. Відпові-

дальний за методичну роботу протягом багатьох років. За цей час викладачами кафедри виконано чималий обсяг методичної роботи: видані методичні посібники з лабораторних і практичних, а також по курсовому і дипломному проектуванню. Нині працюємо над створенням календарно-тематичних планів лекційних курсів, над ціловою комплексною програмою факультету. І завжди говоримо: з молоддю працювати цікаво. Тому що це джерело ніколи не вичерпується — воно завжди здатне вбирати, і тому в ньому ніколи не видно дна...

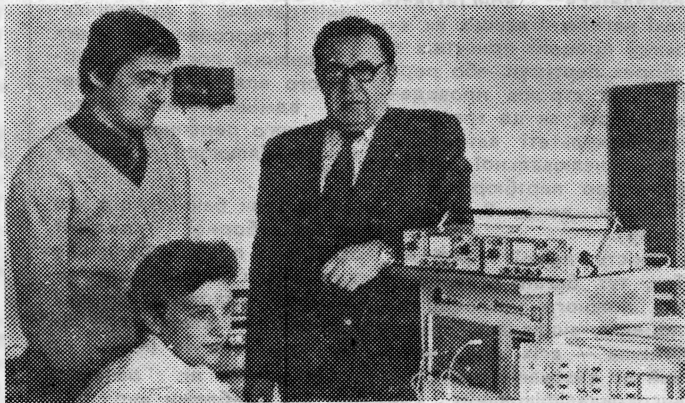
М. БАНДАК,
доцент кафедри АІВТ.

Редактор
А. МАЗУР.

Постійна увага на кафедрі автоматики та інформаційно-обчислювальної техніки приділяється підготовці наукових кадрів. Студентське наукове товариство — аспірантура — захист кандидатської дисертації — сходинки формування і становлення спеціалістів.

На знімку зліва направо: Випускники 1981 року, стажер-дослідник кафедри С. Л. Чумаченко, випускник 1972 року, молодий кандидат наук, доцент кафедри В. А. Піджаренко, завідувач кафедри, д.т.н., професор В. Т. Маліков в лабораторії електроніки.

Фото В. Садловського.

ПОЧИНАЛИ З НУЛЯ

Прийшов я на кафедру в грудні 1971 року. А тут відразу завдання: підготувати в найстисліші строки (до другого семестру) дві лабораторії: електричних вимірювань і промислових електроніки. З чого почати?

Для створення лабораторної бази були залишені на переддипломну практику майбутні випускники. Вони, як го кажуть, «вколювали» з усіма правилами. Відразу суміщували по кілька професій: столярували, ставали електриками, монтажниками. Дієтні хлопці! З такими можна було гори перевер-

тати. Хто вони? Володимир Олександрович Піджаренко — нині кандидат технічних наук, доцент кафедри, Сергій Геннадійович Лютворт — кандидат технічних наук, заступник секретаря парткому. Валерій Юрійович Марущак — асистент кафедри АСУ, Микола Миколайович Биков — асистент кафедри АСУ.

Нам приємно, коли з світлою заздрістю сусідні інколи промовляють: — А в них такі справді кращі лабораторії в інституті!

Відкрив невеличкий секрет. Зібралися якось

усім колективом, розговорилися про різні проблеми, яких ще вистачало, та й тепер без них не обійтися, бо життя, воно не стоїть на місці — все чогось вимагає. На щось «замахується». Не обійшли в тій розмові тоді й наших лабораторних приміщень. Віктор Тихонович Маліков як завжди, говорив останнім:

— Давайте, товариші, втілюймо в це бурхливе науково-технічне життя добру справу. Будемо навчати наших вихованців на найсучасніших приладах. Краще обладнання — студентам! І нехай це буде нашим дивізом.

Л. ЗОТОВ,
завідувач лабораторіями кафедри.

Новаторство в читанні лекцій, підвищенні ефективності і якості навчального процесу — риси провідних викладачів кафедри: к.т.н., доцента І. Я. Хаїмзона та к.т.н., доцента Я. І. Капицького, на знімку яких ми представляємо. Фото В. Садловського.

Тут — цікаво

Шлях сюди був довгий. Спочатку політехнічний технікум, робота, служба в армії. За цей час остаточно сформувалась думка: автоматика і телемеханіка — моє покликання, хоча останнє уявляв ще не зовсім чітко. Вступив до інституту, мабуть, саме тому — що телемеханіку «уявляв не зовсім чітко». А тут з першокурсниками, як то кажуть, щільно зайнялася рідна кафедра. І безпосередньо — доктор технічних наук, професор В. Т. Маліков, потім кандидат технічних наук В. М. Лисогор, а до п'ятого курсу — всі викладачі кафедри.

Велич нас тернистим шляхом, і ми отримали надійну теоретичну підготовку. В наші дні розділяють на дві категорії: чисті теоретики і практики. Хоча, зрозуміло, практика без теорії і теорія без практики нічого не варті. А ось практичні знання, практичні навички я отримав в СКБ нашої кафедри. Під керівництвом к.т.н. І. Я. Хаїмзона та інженера В. М. Дубового працював з першого курсу. Виконана тут робота не залишається у «затінку», про неї (маю на увазі кращі роботи студентів) стає відомо на Головній виставці країни.

Отже, якщо говорити коротко, тут, дійсно, цікаво!

Р. БОЙКО,
студент 5 курсу, АТ-77.